

အသည်းတစ်ခြမ်းမခွဲစတမ်း

“အကိုမောင် . . . ရေ . . . ခဏ . . . ခဏ . . . ”

စူးစူးရှရှလေးနှင့် ကြည်လင်သော အသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ရုံးမှ ပြန်ရောက်ကာစ အင်္ကျီလဲပြီးရုံသာရှိသေးသော အေးမောင်တစ်ယောက် သူ၏ အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်၍ လာမိသည်။

“ဘယ်မှာလည်း မေလဲ့”

အခန်းအပြင်ရောက်လာမှ ဘယ်ကခေါ် လိုက်မှန်းမသိသော အေးမောင်က ရမ်းသန်း၍ မေးလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ အခန်းထဲမှာ ”

မေလဲ့၏ အသံလေးကလေးက အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ် ၍လာလေသည်။ စောစောက ရုတ်တရက် ခေါ်လိုက်သံကြောင့်သာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ အခန်းထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့ရသည်။ ယခု မေလဲ့ပြန်ပြောလိုက်သော အသံလေးမှာ ပုံမှန်အတိုင်းလေးဖြစ်နေ၍ စိတ်အေးစွာဖြင့်ပင် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် မေလဲ့၏ အခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ အေးမောင်တစ်ယောက် မေလဲ့၏ အခန်းရှေ့သို့ ရောက်တော့ အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်၍ ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အေးမောင်သည် အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်လိုက်မိသည်။

“မေလဲ့ အထဲမှာလား”

“ဟုတ်တယ် အကိုမောင် တံခါးတွန်းပြီး ဝင်ခဲ့ . . . စေ့ထားတာ”

မေလဲ့က သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆတ်တောက်တောက်အသံဖြင့် အမိန့်ပေးနေချေပြီ။ အေးမောင်သည် အိပ်ခန်းတံခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းလိုက်တော့ အလွယ်တကူ ပွင့်သွားသဖြင့် သူသည် အထဲသို့ လှမ်း၍ ဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်း၍ ဝင်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်လှမ်းတော့မဲ့ဆဲဆဲ သူ၏ ခြေထောက်ကို ရှေ့တွင် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရုတ်သိမ်းလိုက်ရသည်။

မေလဲ့ . . . အိပ်ခန်းတံခါးကို ကျောပေး၍ ရပ်နေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ် တွင် ထမီတွေ အင်္ကျီတွေ ဘာမှမရှိ။ ရေကူးဝတ်စုံလေးနှင့်သာ ဖြစ်သည်။ အေးမောင်၏ တကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကိုလည်း အေးမောင်တစ်ယောက် ရုတ်တရက်မေ့သွားသည်။

မေလဲ့ဝတ်ထားသော ရေကူးဝတ်စုံက အပေါ်နှင့် အောက် တဆက်တည်း ချုပ်ထားသော ဝတ်စုံမျိုးမဟုတ်။

အပေါ် ပိုင်းက ကြိုးမပါသော ဘရာစီယာအဝါရင့်ရင့်ရောင်လေး။ အောက်ပိုင်းတွင်လည်း

နောက်မှကြည့်ရသည်ပင် တင်သားကြီးတွေ တဝက်သာသာလောက်ပင် ထွက်ပေါ် နေရသော အသားကပ် အောက်ခံဘောင်းဘီလေးသာသာ အဝါရင့်ရောင် ဘောင်းဘီလေးတို့သာ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ် တွင်ရှိလျက် အဝတ်အစားပါတယ်ဆိုရုံမျှသာဖြစ်သည်။

ပန်းနုရောင်ပြေးနေသော သူမ၏ အသားလေးများနှင့် အဝါရင့်ရင့်ရောင်လေးမှာ လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။

“လာလေ . . . အကိုမောင် . . . လူကို ဘာငမ်းနေတာလဲ”

အေးမောင်တစ်ယောက် ဆတ်ကနဲပင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုလည်း သတိလက်လွတ် ငမ်းနေမိတာ အမှန်ပင် . . . ဒါပေမယ့်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ပင်။

“လူကြီးကို ဒီလိုပဲ ပြောရသလား”

မာန်မဲသံဖြင့် အတူ အေးမောင်က ရှေ့သို့ လှမ်း၍ အဝင်တွင်ပင် မေလဲ့က သူ့ရှိရာဖက်သို့ လှည့်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ဟိုး ဆရာ ဟိုး . . . တံခါး ပြန်ပိတ်ခဲ့အုန်း မမသွဲ့လာလို့ နေရင်းထိုင်ရင်း နားပူနေဦးမယ်”

တော်သည် မတော်သည် မစဉ်းစား အေးမောင်က နောက်သို့လှည့်၍ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန်၍ စေ့ကာ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမရှိရာသို့ လျှောက်၍ တိုးကပ်သွားသည်။ အနားရောက်တော့ ရပ်လိုက်ပြီး

“ကဲ ဘာလဲ ပြော ဘာဒုက္ခပေးဦးမလို့လဲ”

ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်သော အေးမောင်၏ မျက်နှာကြီးသည် မူပျက်နေသည်ကို မေလဲ့တစ်ယောက်ကတော့ အကဲခတ်မိလေမည်လား မပြောတတ်ပေ။ အေးမောင်၏ စကားကိုကြားလိုက်ရတော့ မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးက ဂူဂူပတ်ပတ်လေး ဖြစ်၍ သွားရလေသည်။

“ဟွန်း ဒီလိုပဲ မေလဲဆိုရင် အိမ်ကလူတွေက အရမ်းကို နိုင်နင်းတာပဲ မေလဲကို အကောင်းကို မမြင်ဘူး”
ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ရှက်ရမ်းရမ်းလိုက်သော အေးမောင်တစ်ယောက် မေလဲအပေါ်
ဂရုဏာသက်သွားရပြန်သည်။

“ကဲပါ ညီမလေးရယ် ပြောစမ်းပါဦး အကိုမောင့်ကို ဘာလို့ခေါ် ရတာလဲဆိုတာကို . . .”
အချိုသာဆုံး စကားလေးနှင့် အေးမောင်တစ်ယောက် တုံ့ပြန်လိုက်တော့မှ မေလဲ၏ မျက်နှာလေးက
ပုံမှန်အနေအထားသို့ ချက်ခြင်းပင် ပြောင်း၍ ရောက်သွားရသည်။

“တတ်လဲတတ်နိုင်တယ်” ဟု အေးမောင်၏ စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်က ထုတ်၍တော့ မပြောဖြစ်။
ပြောလျှင် ပေက ရှည်တော့မည်။

“ဒီလို အကိုမောင်ရဲ့ ဒီအိမ်မှာ မေလဲ အပေါ် စိတ်အရှည်ဆုံးက အကိုမောင် မဟုတ်လား . . . ဒါကြောင့်လည်း
မေလဲက အကိုမောင်ကို အကူအညီ တစ်ခုလောက် တောင်းချင်လို့ပါ”

စပြီ။ မေလဲကတော့ သူ့ကို အချိုသတ်နေပေပြီ။ သူမ၏ စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အေးမောင်၏
ရင်ထဲတွင် ထင့်ကနဲ ဖြစ်၍ သွားရသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လည်း အေးမောင်၏
ဒုက္ခကလည်း မသေးလှချေ။ ကိုယ်လုံးတီးနီးပါးမျှ ဖြစ်၍နေသော မေလဲနှင့် သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျှက်
လက်တစ်ကမ်း အကွာပင် မရှိပေ။ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေရင်းက အေးမောင်သည် သူမ၏
ကိုယ်လုံးလေးကို မကြည့်မိအောင် အတော်ပင် သတိထားနေရသည်။ မေလဲ၏ မျက်နှာလေးကိုသာ ဇာတ်ပေ၍
ကြည့်ရင်း စကားပြောနေရသည်။

မေလဲက စကားပြောရင်းက သူမ၏ အကြည့်တွေကို သူ့ထံမှ လွဲဖယ်လိုက်တော့မှ အေးမောင်၏
မျက်လုံးများက သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် သို့ အလိုအလျောက်ပင် ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်မိရင်း
နေရထိုင်ရတာ နည်းနည်း သက်သာသွားသလို ဖြစ်ရတော့သည်။

“မေလဲက လာမဲ့နှစ်မှာ မယ်ရွေးပွဲ ဝင်ပြိုင်မလို့ အကိုမောင်ရ . . .”
“ဟင်း . . . ဟင်း . . .”

“ဘာရီတာလဲ အကိုရ . . .”
“မေလဲ အောင်မြင်မှာကို တွေးလိုက်မိရင်း ဝမ်းသာသွားလို့ပါ”

တကယ်မဟုတ်ကြောင်း သိပေမယ့်လည်း ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် မေလဲ၏ မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပ၍
သွားလေသည်။

“အဲဒါ အခု မေလဲ ကာယလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်တာကြာပြီ အကိုမောင်ရ . . . ခု အကိုမောင်ကို ခေါ် တာက
မေလဲကို အရင်ကထက်စာရင် ပိုပြီးလှလာသလား ပိုပြီးတိုးတက်လာသလား ဆိုတာကို အသေအချာ
ကြည့်ပေးဖို့ အကဲဖြတ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းမလို့ပါ”

အေးမောင်တစ်ယောက် ခေါင်းနပမ်းကြီး၍ သွားရသည်။ သူ့ကို ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် မေလဲက သူ့ကို
စူးစမ်းသလို ကြည့်၍ အကဲခတ်နေသည်။ ပြီးမှ

“ဘယ်နှဲ့လဲ ကူညီမယ် မဟုတ်လား အကိုမောင်”
မေလဲက မျက်ခုံးလေးတစ်ဖက်မြှင့်ကာ ပြီတီတီလေး လုပ်၍ မေးလေသည်။

“အင်း . . .”

အေးမောင်၏ ဖြေသံက လေးလေးတွဲတွဲကြီး ထွက်ပေါ် ၍ လာရသည်။ ဒါပေမယ့် ကြားလိုက်ရသော
မေလဲကတော့ ပြုံးပြုံး ရွှင်ရွှင်ဖြစ်၍ သွားလေသည်။

“ကဲ ဒါဆိုလာ အကိုမောင်က ဒီမှာထိုင်”
သွက်သွက်လက်လက်ပင် မေလဲက အေးမောင်၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ သူမ၏ ကုတင်စောင်းတွင်

ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အေးမောင်ကတော့ တကိုယ်လုံး ထူပူစွာဖြင့် ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်ရင်းက
အပျိုမလေး၏ အိပ်ယာလေးပေါ် ကုတင်စောင်းလေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေတော့သည်။

ပြီးသည်နှင့် မေလဲက နောက်သို့ ခြေလှမ်း သုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်၍ သွားပြီး . . .
“ကဲ အကိုမောင် ဒီမှာ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်နော်” ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် မေလဲသည်

မယ်ပြိုင်ပွဲဝင် တစ်ဦးပမာ သူမ၏ တကိုယ်လုံးရှိ အသားစိုင်းလေးများကို မလှုပ် လှုပ်အောင် လုပ်၍ ခေါက်တုံ့
ခေါက်ပြန် လှမ်းလျှောက်ပြသည်မှစ၍ မယ်ရွေးပြိုင်ပွဲတွင် ဝင်၍ ပြိုင်နေသည့်ပမာ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လုပ်၍

ပြနေလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ မိနစ်ခန့်အထိ မေလဲ့ကို ကလေးတစ်ယောက် အသွင်သာ အေးမောင် မြင်ထားခဲ့သည်။ ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ်ဖြင့် သူငယ်နှုပ်စားလေးပမာ အသက် ၁၅ နှစ်ကျော် ၁၆ နှစ်ထဲသာ ရောက်ရုံရှိသေးသော မေလဲ့ကို ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ယခု သူ၏ ရှေ့မှ မေလဲ့ကတော့ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်ရုံမျှမက အသက် ၂၄ နှစ်ထဲ ဝင်၍ နေပြီ ဖြစ်သော အေးမောင်ကိုသာမက အေးမောင်၏ ကိုယ်တွင်းမှ သွေးသားများကိုပင် ချုပ်ကိုင်ဖမ်းစား၍ နေချေပြီ ဖြစ်သည်။

ကြည့်သည်။ အေးမောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ မျက်တောင်ခတ်ရန်ပင် သတိမထားမိလောက်အောင်ကိုပင် ကြည့်နေသည်။ လုံးလုံးလေးဖြစ်ကာ ကားစွင့်နေသော မေလဲ့၏ တင်သားလေးတွေက ကျမ အပျိုဖားဖား ဖြစ်နေပါပြီဟု ဟစ်ကြွေးနေသလို လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် သူမ၏ တင်သားများက အေးမောင်၏ သွေးသားများကို ရမက်များ ပြင်းပြ၍ လာရအောင်ပင် လှုပ်ဆွ၍ နေချေသည်။

ဘရာစီယာဟု အမည်ပင် တပ်ထားရသော်လည်း စို့စို့ပို့ပို့ နို့အုံဖြူဖြူလေးကို သုံးချိုး နှစ်ချိုးလောက်ကိုသာ ကာကွယ်ထားနိုင်ပြီး သူမ၏ ရွှေရင်နှစ်ဖွာက သားကောင်းမိခင် တစ်ယောက်၏ အရည်အသွေးကို အပြည့်အဝ ဖော်ဆောင်နိုင်မည်ဟု ပြောပြနေသလို ကိုယ်လုံးလေးကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဟန်ရေးအပြည့် ရင်လေးချီကာ မြင့်တက်သွားရသည့်အခါများ၌ဆိုလျှင် အေးမောင်၏ ရင်ထဲတွင် မွန်းကြပ်၍ပင် တက်သွားရသည်။ ကုတင်စောင်းတွင် ထိုင်နေရက်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဖြစ်၍ လာရသော အေးမောင်တစ်ယောက် ပေါင်နှစ်လုံးကို ချိတ်၍ ထိုင်လိုက်ရုံမျှပင်မက ထပ်ဆင့်၍ သွားရသော ပေါင်နှစ်လုံးကို လိမ်၍ ထားလိုက်ရသည်။

အေးမောင်တစ်ယောက် ဒီလို ပြင်၍ ထိုင်လိုက်သည်ကို မေလဲ့က မျက်နှာလေး ထောင့်ကပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်ကို အေးမောင်တစ်ယောက် သတိမထားမိလိုက်ချေ။ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ကြည့်နေသည်။

အေးမောင်၏ ရှေ့တွင် ဟန်ရေးတွေ အမျိုးမျိုး ပြနေသော မေလဲ့တစ်ယောက် အေးမောင်ရှိရာသို့ လှည့်ကာ ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ် မှ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာတို့ကို မလှုပ်လှုပ်အောင် ရမ်းခါ၍ အေးမောင်ဆီသို့ လျှောက်လာလေသည်။ အေးမောင်ကလည်း သူမကို ခပ်ပြောင်ပြောင်ပင် ကြည့်နေမိသည်။ အေးမောင်၏ ရှေ့ရောက်တော့ မေလဲ့က ကပ်၍ ရပ်လိုက်သည်။

“မောလိုက်တာ အကိုမောင်ရယ် . . ရေပုလင်းလေး ယူပေးပါလားဟင်”

အေးမောင်ကြည့်လိုက်တော့ မေလဲ့၏ စာကြည့်စားပွဲပေါ် တွင် ရေပုလင်းလေးကို တွေ့ရသဖြင့် အေးမောင်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ အရပ် . . မေလဲ့ကလည်း စောစောက အေးမောင်ထိုင်ရာ၏ဘေး ကုတင်စောင်းတွင် ဝင်၍ အထိုင် မေလဲ့၏ ပေါင်ခြံထိပ်လေးနှင့် အေးမောင်၏ ပုဆိုးတွင်းမှ ထောင်မတ်၍ နေသော ငြိုးတန်ကြီးထိပ်နှင့် ဒိန်းကနဲ ဆောင့်၍ ထိုးမိလိုက်သည်။

မေလဲ့၏ ကိုယ်လေးမှာ တွန့်ကနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမယ့် မသိသလိုပင် မေလဲ့က ကုတင်စောင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သလို အေးမောင်ကလည်း ငြိုးကနဲ ဆိုတော့ ရင်ထဲတွင် ထိပ်၍ သွားရကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖျင်းကနဲ ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ချက်ခြင်းပင် အိန္ဒြေဆည်၍ ရေပုလင်းကိုသွား၍ ယူကာ မေလဲ့ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေသည်။

မေလဲ့က သူပေးသော ရေပုလင်းကို လှမ်း၍ ယူရင်းက အဖုံးဖွင့်ပြီး မော့၍ သောက်လိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ရေသောက်ရင်း သူမ၏ မျက်လုံးလေးများက မှိတ်၍ ထားလေတော့ အေးမောင်အဖို့ မဟာအခွင့်အရေးက ရ၍ သွားရပြန်သည်။

မလုံတလုံ ဖုံးအုပ်တာ ခံထားရသော မေလဲ့၏ နို့အုံလေးနှစ်ခုသည် ပြည့်တင်းလွန်းလှသည်။ ဖြူဝင်း၍ နို့နှစ်လုံးကြားတွင် လက်တစ်လုံးမျှသာပင် ခြား၍ နေသည်။ ဖွံ့ထွားလွန်းလှပေသည်။

ရေပုလင်းကို နှုတ်ခမ်းဝတွင် တွေ့၍ သောက်နေသော မေလဲ့က သူမ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကို အသာပင့်၍ အေးမောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ အေးမောင်၏ ဖြစ်အင်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရပြီးသည်နှင့် သူမ၏ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးကာ ကျေနပ်၍ သွားရသည်။ ဒီနေ့အဖို့ တော်လောက်ပြီဟု တွေးလိုက်ရင်းက သူမ၏ မျက်လုံးလေးများကို အပြီးတိုင် ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . . ပြီးတော့ ရေပုလင်းလေးကို သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဝမှ

ခွာလိုက်ရာမှာ လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီးသည်နှင့် သူမ၏ ရှေ့တွင် ရပ်နေသော အေးမောင်၏ ဘေးဖက်သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ရာမှ ဖင်ဆုံလေးတစ်ဖက်ကို အေးမောင်ရှိရာဖက်သို့ ခါးလေးနွဲ့ကာ ယမ်းလိုက်သေးသည်။ သူမ၏ ဖင်ဆုံသားနုနုလေး တစ်ဖက်သည် လုံးပတ် ကျပ်လုံးသာသာရှိသော ဒုတ်တစ်ချောင်းနှင့် အထိုးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားရသည်။ အေးမောင်၏ ခါးကြီးက ယောင်ယမ်း၍ နောက်သို့ကော့ကာ ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင်တော့ ဖြောင်းဆန်၍ နေလေသည်။ မေလဲ့က သူ့ကို ကျော်ထွက်သွားပြီးကာမှ တဖန် အေးမောင်ရှိရာဖက်သို့ လှည့်၍

“အကိုမောင် . . . ရော့ ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်ဦး”

ဘာမှ ပြောမနေနှင့်တော့ အေးမောင်က သူမ၏ လက်ထဲမှ ရေပုလင်းကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ကာ မော့၍ သောက်လိုက်သည်။ ရေပုလင်းကို ကပျာကယာယူ၍ သောက်လိုက်သော အေးမောင်ကို ကြည့်၍ နေသော မေလဲ့၏ မျက်နှာနုနု ငယ်ငယ်လေးသည် ပြုံးစေ ဖြစ်၍ နေပါသည်။

အေးမောင်က လက်လေးလုံးနီးပါးမျှပင် သောက်လိုက်ပြီးမှ ရေပုလင်းကို မေလဲ့ထံ လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။ သူ၏ လက်ထဲမှ ရေပုလင်းကို လှမ်း၍ ယူရင်း မေလဲ့သည် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မေလဲ့ကတော့ ဟန်ရှေးပြပြီး လှုပ်ရှားလို့ ရေငတ်တာ ထားပါတော့ အကိုမောင်က ထိုင်နေပြီး ဘာလို့ ရေငတ်ရတာတုန်း . . . ”

ကြည့် လုပ်ပြီ မေလဲ့ညဉ်က မပျောက်၊ အေးမောင်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်၍ သွားရပြီး ဘာပြန်ဖြေလို့ ဖြေရမှန်း မသိအောင်ကို ဖြစ်၍ သွားရသည်။ မေလဲ့ကလည်း ရေပုလင်းကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ပြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ သူဖြေလာမည့် အဖြေကို ရပ်၍ စောင့်နေသည်။ မဖြေမချင်း လှည့်ထွက်သွားမည် မဟုတ်။

အေးမောင်က “ဟဲ . . . ” ကနဲ တစ်ချက် ရယ်သွေး သွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ရင်း အေးမောင်၏ ခေါင်းထဲတွင် အဖြေတစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစား၍ နေရလေသည်။

ပြုံးစေဖြင့် ကြည့်နေသော မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးက ရယ်ကြဲကြဲလေး ဖြစ်၍ လာချေပြီ . . . ။

“ရုံးက ပြန်ရောက်လာကတည်းက ရေမသောက်ရသေးဘူး လှမ်းခေါ် လို့သာ ဒီကိုလာရတာ မေလဲ့ ရေသောက်တာတွေမှ ရေငတ်လာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ . . . ”

သည်လို ကမန်းကတမ်း ဖြေလိုက်ပြီးမှပင် မွန်းကြပ်နေသော အေးမောင်၏ ရင်ထဲတွင် ရှင်း၍ ပေါ့ပါးသွားရတော့သည်။ ပြီးတော့ ကုတင်စောင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ အေးမောင်၏ အဖြေစကားအဆုံး ရယ်ကြဲကြဲလေးနှင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ထွက်သွားသော မေလဲ့ထံမှ “ခစ် . . . ” ကနဲ ရယ်သံလေး တစ်ချက်ကြားလိုက်ရလေသည်။ အေးမောင်က မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ နေလိုက်သည်။

“ကဲ ပြီးရင်လည်း အကိုမောင် သွားတော့မယ် . . . ”

“ဟိုး ဆရာ ကြည့်ချင်တိုင်း ကြည့်ပြီး ဘာမှလည်း ဝေဖန်စကား မပြောပဲ ထွက်သွားလို့ ရမလား”

အေးမောင်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအမ်း၍ နေချေပြီ ဖြစ်သည်။ မေလဲ့က ရေပုလင်းကို စားပွဲပေါ် တွင်ထား၍ သူ့ဖက်သို့ ပြန်၍ လှည့်လာလေသည်။

“ဘယ်နှဲ့လဲ မေလဲ့ လှလာတယ် မဟုတ်လား” ဟု စကားစလိုက်တော့မှ

“အေး ဟုတ်သားပဲ မေလဲ့က အရင်ကနဲ့ ဘာမှ မဆိုတော့ဘူး အတော့်ကို လှလာတာပဲ”

မေလဲ့က သူ့စကားကို နားထောင်နေရင်းက ကုတင်ခြေရင်းဖက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားလေသည်။ အေးမောင်က လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကုတင်ခြေရင်းသို့ ရောက်တော့ အဝတ်လှမ်းစင်မှ ထမီလေးတစ်ထည်ကို လှမ်း၍ ယူလိုက်ပြီး ခါးလေးကုန်းကာ ခြေထောက်မှ စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ် သို့ ဆွဲတင်ကာ အထက်ဆင်စလေးကို ပါးစပ်မှ ကိုက်ရင်း သူမ၏ ဘောင်းဘီလေးကို ချွတ်နေရာက

“ကဲ ဆက်ပါဦး အကိုမောင်ကလဲ . . . ”

ဒီတော့မှ အေးမောင်က ပြတ်သွားသော သူ၏ စကားကို မေလဲ့အား ကြည့်ရင်းက ပြန်ဆက်သည်။

“ဒီပုံစံအတိုင်း ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်သွားရင် လာမယ်နဲ့တော့ မေလဲ့ ပထမရမှာ အသေအချာပဲ . . . ပြီးတော့ မေလဲ့ကို အားလုံးက ခလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ ခုတော့ မေလဲ့က အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ . . . ”

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ”

“ . . . ပြီးတော့လည်း . . . မေလဲ့က . . . ”

သူမက စကားစပေးလိုက်သည်နှင့် သူ၏ ရင်ထဲတွင် ပြောချင်နေသော စကားတွေကို အေးမောင်က ကရားရေလွတ် ရင်ဖွင့်ကာ ပြောနေရင်းက သူ၏ စကားကို မနည်းပင် ဘရိတ်အုပ်လိုက်၍ တိကနဲ ရပ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ဘောင်းဘီလေးနှင့် ဘရာစီယာလေးကို ချွတ်ပြီးသည်နှင့် အနီရောင် အဝါပွင့်ရိုက် တစ်ပတ်နှမ်း ထမီလေးကို ကပိုကယို ရင်ရှားရင်း မေလဲ့သည် အေးမောင်၏ ရှေ့သို့ ရောက်လာကာ ကပ်၍ နဲ့.နဲ့.လေး ရပ်လိုက်သည်။
“ကဲ ဆက်ပါဦးလေ . . . အကိုမောင့် စကားက . . .”

“ဟို . . . အဲဒါ . . . ပါပဲ . . .”

“မရဘူး မရဘူး ပြောစရာကို ကျန်သေးတယ် ပြောပြီးမှ အခန်းထဲက ထွက်ရမယ် မရဘူး ပြော ပြော” မေလဲ့တစ်ယောက် သူမ၏ ခြေထောက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ကာ ပြောနေချေပြီ။ အေးမောင်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍ နေမိသည်။

“ကဲ ပြောပါဆို . . .” ဟု နှုတ်ခမ်းလေးကို စုကာ ပြောလိုက်ရင်းက မေလဲ့သည် သူ၏ ရှေ့သို့ ပိုမို၍ တိုးကပ်ကာ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အေးမောင်၏ ပုခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ အေးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို လှုပ်လိုက်လေသည်။

“ပြောလေ ပြောပါဆို . . .”

မေလဲ့၏ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်၍ သွားရသော ရင်သားလုံးလုံးလေးများသည် အေးမောင်၏ မျက်နှာရှေ့ တစ်မိုက်ခန့် အကွာတွင် ရင်သားလေးများပေါ် ရှိ ကပိုကရို ရင်လျှာထားသော ထမီလေးမျှ ကွာကျမတတ် ဖြစ်နေရသည်။

အေးမောင်၏ စိတ်တွေက ဘလောင်ဆူသွားရသည်နှင့် နည်းတူ စိတ်ထဲတွင်လည်း ပို၍ ရဲတင်းသွားရလေသည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး မေလဲ့က ချစ်ဖို့ကောင်းတာလို့ ပြော . . . မလိုပါ . . .”

အဖြေစကားကို စောင့်ဆိုင်းကာ နားထောင်ရင်း အေးမောင်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေသော မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးသည် တည်တည်လေး ဖြစ်၍ သွားရပြီး သူ၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲရဲလေး ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်တောင် ကော့ကော့ ထူထူကြီးများသည် တဖြတ်ဖြတ် ခတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးလေးများထဲတွင် အရည်လေးများ လဲ၍ တောက်ပလာချေပြီ။

တခဏကြာမျှ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်၍ ကြည့်နေကြပြီးမှ သူ၏ ပုခုံးပေါ် မှ မေလဲ့၏ လက်လေးများသည် ရုတ်သိမ်း၍ သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ခြေထောက်လေးကို နောက်သို့ တလှမ်းဆုတ်ပြီး သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တစ်စောင်းလေးလဲ့ကာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . မေလဲ့ရေ မေလဲ့”

မေလဲ့နှင့် အေးမောင်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြရင်း နှစ်ယောက်စလုံး ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်၍ သွားရသည်။ တံခါးခေါက်ရင်း ခေါ် လိုက်သော အိပ်ခန်းတံခါးဆီမှ မမမေသွဲ့၏ အသံက ထွက်ပေါ် ၍ လာချေပြီ။

မေလဲ့က အေးမောင်၏ ရှေ့မှာ ရပ်နေရာက အိပ်ခန်းတံခါးဝသို့ လှမ်း၍ ထွက်လိုက်သည်။

အေးမောင်ကလည်း ကုတင်တစ်စောင်းတွင် ထိုင်နေရာက ထ၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ရင်း အိပ်ခန်းထဲဖက်သို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“မေလဲ့ တံခါးဖွင့်ပါဦး . . . ခုံး . . . ခုံး . . . ဟင်”

တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထုလိုက်သောကြောင့် စေ့ထားသော အိပ်ခန်းတံခါးမှာ ပွင့်၍ သွားတော့သည်။

“မမသွဲ့ကလည်း တံခါးမှ ပိတ်မထားတဲ့ ဥစ္စာ ခုလေးတင်မှ လေတိုက်လို့ ပိတ်သွားတာ စွတ်ခေါ် နေတာပဲ ဒီမှာ အကိုမောင် ရောက်လာလို့ စကားပြောနေတဲ့ ဟာကို . . .”

မေလဲ့တစ်ယောက် လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီ။ အကိုမောင် ရောက်လာလို့တဲ့ သူလှမ်းခေါ် တာတော့ ထည့်မပြောချေ။ ပြီးတော့လည်း မေလဲ့က သူမကပင် အစ်မဖြစ်သူ မေသွဲ့ကို စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် ပြောနေသေးသည်။

အခန်းဝ အပြင်ဖက်နားမှာ ရပ်၍ နေသော မေသွဲ့က သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသည်။ အေးမောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်တရက်ပင် ထူထူပူပူ ဖြစ်၍ သွားရလေသည်။ မေသွဲ့၏ မျက်နှာကို

စေ့စေ့မကြည့်ရဲတော့ချေ။

“ကဲ ပြော မမသွဲ့က ဘာပြောဦးမလို့လဲ ဒီမှာ ရေချိုးမလို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်လာပြီး စကားပြောနေကြတယ်”

လုပ်ပြီ . . မေလဲ့ ရမ်းပြီ။ အစ်မဖြစ်သူကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရန်ထောင်နေလေပြီ။

“အေး မမလည်း အဲဒါပဲ ပြောမလို့ ရေချိုးရင် ချိုးချင့်လို့ တော်တော်ကြာ မောင်အေးမောင်နဲ့ ရေချိုးခန်းမှာ ဆုံနေရင် အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေလို့”

“ဘာဖြစ်လဲ ဆုံတော့လည်း တခါတည်း ဝင်ချိုးလိုက်ရင်ရတာပဲ စောစောချိုးချင်ရင် ရုံးက စောစောပြန်လာပေါ့”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး” ဟု မေသွဲ့က ပြောရင်း မေလဲ့၏ အိပ်ခန်းဝမှ လှည့်၍ အထွက် အေးမောင်ကလည်း အခွင့်အရေးကို အရယူပြီး သူကပါ အိပ်ခန်းထဲမှ လှမ်း၍ အထွက်လိုက်တွင်တော့ မေလဲ့က သူမ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝှန်းကနဲ ဆွဲ၍ ပိတ်လိုက်လေသည်။

မေသွဲ့နှင့် အေးမောင်တို့သည် အခန်းရှေ့မှ ထွက်လာကြတော့ အေးမောင်က မရဲတရဲဖြင့် မေသွဲ့ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မေသွဲ့ကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် မေသွဲ့၏ အကြည့်တွေက အေးမောင်ကို ဘယ်နှဲ့ရှိစ ကိုယ့်လူ ဟု ပြောနေသယောင်ပင် ရှိနေသည်ဟု အေးမောင်က ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ကိုကိုမောင် ရေချိုးရင် ချိုးချင့်ချေ . . မမသွဲ့က ကိုကိုမောင် မချိုးရမှာစိုးလို့ စိတ်ပူနေတာ မမသွဲ့လည်း ချိုးရင် တခါတည်း ဝင်ချိုးလိုက် . . ပြီးရင် လာပြောကြ အဲဒီတော့မှ မေလဲ့ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့တော့မယ်” အခန်းထဲမှ မေလဲ့၏ အသံစူးစူးလေး ကြားလိုက်သော မေသွဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာလေး ရဲကနဲ ဖြစ်သွားရကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသလို အေးမောင်ကလည်း သူ၏ အကြည့်ကို မေသွဲ့ထံမှ လွဲလိုက်ပြီး သူ၏ အခန်းဆီသို့ မပြေးရုံတမယ် လှည့်ထွက်ခဲ့လေသည်။

မေလဲ့နှင့်တွေ့လျှင် တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဒီလိုပင် ဖြစ်စမြဲပင်။ အားလုံးက အလိုလိုက်ထားတော့ ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးချင်နေသူလေးဖြစ်သည်။ မေလဲ့ ဆိုးတယ်ဆိုပေမယ့် ကောင်းတာလေးတွေလည်း ရှိပါသည်။ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် မလည်တတ် မသွားတတ်။ အစ်မဖြစ်သူကိုလည်း ချစ်သည်။ တစ်နေ့လုံး ပြောချင်ရာ ပြောခဲ့သော အစ်မဖြစ်သူ မေသွဲ့ကို ညအိပ်ယာဝင်တိုင်း ကန်တော့ပြီးမှ သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍ အိပ်လေ့ရှိသည်။ ပြီးတော့ မိုးလင်းလို့ မေသွဲ့ မနိုးမီမှာပင် မေလဲ့က မီးဖိုထဲတွင် ချက်သင့်ထားတွေ ချက်ပြီးပေပြီ။ ကျောင်းအားရက်ဆိုလျှင် မေသွဲ့အခန်းထဲဝင်၍ လျှော်စရာရှိတာများကို အကုန်ယူပြီး လျှော်ပစ်တတ်သည်။ မေလဲ့ဆိုးတာက အပြင်ထွက်မလည်ပဲ အိမ်ထဲတွင် သူနေချင်သလို နေသည်။ စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလို ပြောတတ်သည်။

မေလဲ့ လူမမယ်ဘဝကပင် မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိကြတော့၍ အားလုံးက သူမကို အလိုလိုက်၍ ဘာမျှ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားခဲ့ကြရုံမျှမက သူမအပေါ် တွင်လည်း အားလုံးက သည်းခံခွင့်လွတ်ကာ ထားခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

မေလဲ့ကတော့ ကလေးဆိုးကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် အားလုံးအပေါ် တွင် နွဲ့ဆိုး ဆိုးနေတတ်သည်။ ဒါပေမယ့်လည်း မေလဲ့တစ်ယောက် ကလေးမဟုတ်တော့သည်ကိုတော့ အေးမောင်တစ်ယောက် ဂဃနဏ သိခဲ့ရသည်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒီအိမ်သို့ အေးမောင်ရောက်ရှိ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ပင်ရှိပြီဖြစ်သည်။ အေးမောင် ဒီမြို့သို့ ပြောင်းလာကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။ ယခင်အေးမောင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမြို့ဘေးရှိ အေးမောင်၏ အထက်မှ အရာရှိက အခု မေလဲ့နှင့် မေသွဲ့တို့၏ ဦးလေးဝမ်းကွဲတော်သူ ဖြစ်သည်။ တကိုယ်ရေ တကာယသမားဖြစ်သူ အေးမောင်တစ်ယောက် စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေစေရန် မေသွဲ့တို့၏ အိမ်တွင် ထမင်းလခပေးစားရန် မိတ်ဆက်စာရေး၍ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးမောင်က အသောက်အစား အပျော်အပါး ကင်းသည်။ ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့လည်း အခု လက်ရှိက အရာရှိပေါက်စဆိုတော့ အလားအလာကောင်းကလည်း ရှိနေသည်။ ဒီတော့ မေလဲ့တို့နှင့် အတူနေသော သူမ၏ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ်လေးခင်က အေးမောင်၏ အကြောင်းကို သူမ၏ မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူ အေးမောင်၏ အထက်အရာရှိထံ မေးမြန်း၍ အေးမောင်ကို အိမ်ပေါ် သို့ တင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုတော့ အေးမောင်တစ်ယောက်သည် အနေကြာလာခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက်သိကာ ဖြစ်လာတာက တစ်ကြောင်း မိဘ မိသားစုများနှင့် တနယ်တကျေး ရပ်ဝေးတွင် ကင်းကွာကာ နေရတာကလည်း တစ်ကြောင်း မေလဲ့တို့ မိသားစုနှင့် အေးမောင်တို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် ဆွေမျိုးသားချင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမများသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီး၍ နေလာခဲ့တော့သည်။

အေးမောင်သည် ထမင်းလခပေး၍ စားသည်ဆိုပေမယ့်လည်း မခိုမကပ်ပဲ မိမိ၏ အိမ်ပမာ ယောက်ျားလေးများ လုပ်ကိုင်ပေးမှ ပြီးစီးမည့် ကိစ္စများကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်၍ ကြုံလျှင် ကြုံသလိုပင် ဝင်ရောက်ကာ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်လေသည်။ နောက် အေးမောင်သည် အရာရှိငယ် လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အပေါင်းအသင်းမထား။ အားရင် အိမ်မှာပင် စာအုပ်တစ်အုပ်အုပ် ဖတ်၍ နေတတ်သည်။ သူ အလွန်ဆုံးသွားလှမှ လမ်းထိပ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် မေလဲ့က လိုက်လိုက်ပြီး ရှုပ်တတ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သိပ်ကြာကြာ မထိုင်ဖြစ်တော့ပဲ ပြန်လာတတ်သည်သာ ဖြစ်သည်။ အခုဆိုရင် မေသွဲ့တို့၏ ကြီးတော်ကြီး ဒေါ် လေးခင်က သူတို့ သုံးယောက်ကို စိတ်ချ၍ တစ်အိမ်ထဲတွင်ထားခဲ့ကာ ဇာတိဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့ရှိ ဆွေမျိုးများထံသို့ အလည်သွားသည်မှာ သုံးရက်ပင် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ် လေးခင်သည် မော်လမြိုင်သို့ မရောက်တာလည်း ကြာပြီဖြစ်။ ညီမဝမ်းကွဲ၏ ကလေးများ ရှင်ပြု အလှပွဲလည်း ရှိသောကြောင့် မော်လမြိုင်တွင် တစ်လခန့် နေမည်ဟု သူတို့ကို မှာသွားလေသည်။ ဒီတော့ အိမ်တွင် အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော မေသွဲ့က အလိုလိုနေရင်းက အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာရတော့သည်။

မေသွဲ့သည် အသက် ၂၈ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း အပူမရှာသေးသည့် အပျိုကြီးဖြစ်လေသည်။ ဘွဲ့ရပြီးခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဘာအလုပ်မှ ဝင်၍ မလုပ်ပဲ မိဘများ ကျန်ခဲ့သော ပစ္စည်းများနှင့် တိုးပွားအောင် လုပ်ငန်းများလုပ်၍ ညီမဖြစ်သူ မေလဲ့ကိုသာ စောင့်ရှောက်၍ နေခဲ့လေသည်။ မေသွဲ့သည် မော်လမြိုင်သူပီပီ အသားအရည်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဖြင့် ကိုယ်လုံးက အချိုးအစားကျနစွာဖြင့် တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးဖြစ်ကာ ချောမောလှပသူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

အေးမောင် ဒီအိမ်ရောက်တော့မှပင် မေသွဲ့ကို လာရောက်ကမ်းလှမ်းသူတွေ ၁၀ ယောက်ထက်မနည်း ရှိနေခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် မေသွဲ့က အားလုံးကိုပင် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်မပြုတော့ ဟူသော တူညီသည့် စကားတစ်ခွန်းတည်းဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ အမှန်ကလည်း မေသွဲ့သည် သူမပြောခဲ့သလိုပင် လင်ယူ သားမွေးကိစ္စတွေကို စိတ်ကူးရှိပုံ မပေါ်ချေ။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် ဗာဟီရ လုပ်ငန်းတွေဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့လေသည်။ ဒီကြားထဲ နည်းနည်းလေး အားသွားရင် ခြံထဲဆင်းပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူ တစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

အရွယ်ကလည်းရှိ ပညာကလည်းတတ် အိန္ဒြေသိက္ခာကလည်းရှိသူဖြစ်လေတော့ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သော အေးမောင်သည် မေသွဲ့ကို စိတ်ကူးယဉ်၍ နေခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ ဆိုတာမျိုးလိုပင် သွေးမတော် သားမစပ် တစ်အိမ်ထဲတွင် အနေကြာလာတော့လည်း မေသွဲ့သည် အေးမောင်ကို သဒ္ဓါပိုခဲ့ရတာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်တွင် ကြက်သား၊ ဘဲသားများ ချက်သောနေ့ဆိုလျှင် မေသွဲ့သည် အသည်းဖတ်လေးကို သပ်သပ်ခပ်၍ အေးမောင်စားဖို့ ဖယ်ထားလေ့ရှိသည်။ ဒါကို မေလဲ့ကမသိ၊ ကလေးပီပီ ဟင်းအိုးထဲ မွှေနှောက်ပြီး ရှာတော့မတွေ့၊ ထမတော့ အသာပင်နေလိုက်သည်။ နောက် အေးမောင် ထမင်းစားနေတုန်း ဘာရယ်မဟုတ် အနားရောက်သွားတော့ အေးမောင်အတွက် ခပ်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ထဲတွင် ကြက်အသဲဖတ်ကို တွေ့ရတော့မှ မေလဲ့က ကျွဲမြီးတိုခဲ့ရသည်။ မမသွဲ့ အကဲပိုတာတွေကိုလည်း အမြင်ကတ်သလို ဖြစ်မိသည်။ နောက်တော့ မေလဲ့တစ်ယောက် အသည်းဖတ်ကို ဟင်းအိုးထဲတွင် မရှာတော့ပေ။ အေးမောင်အတွက် ခပ်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ထဲတွင် ရှာတော့သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခြမ်းကိုဖဲ့ကာ ယူစားသည်။ ပြီးပြန်တော့ သူတစ်ခြမ်းဖဲ့၍ ကျန်ခဲ့သော အသည်းဖတ်ကို အခြားသော ဟင်းဖတ်များဖြင့် ဖုံးဖိ၍ အေးမောင်အတွက် ခပ်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ကို ပုံစံမပျက်ထားခဲ့သည်။ ဒါမှ ထမင်းပြင်ပေးသော မမသွဲ့တစ်ယောက် မသိမှာဖြစ်သည်။

ဒါတင်မဟုတ်သေး မေလဲ့မရှိချိန် ဒေါ် လေးခင်မရှိသော အချိန်များတွင် တစ်ခါမှ သော့ပိတ်ထားလေ့မရှိသည့် အေးမောင်၏ အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ လျှော်စရာ ဖွတ်စရာများကို အမြန်လျှော်ဖွတ်ပေး၍ အေးမောင်၏

အခန်းထဲတွင်ပင် လှမ်း၍ ထားပေးတတ်သည်။

ညနေ အေးမောင်တစ်ယောက် ရုံးမှ ပြန်ဆင်းလာချိန်တိုင်း မေသွဲ့က ခြံထဲတွင် ရှိနေတတ်သည်။

အေးမောင်ပြန်လာတာ မြင်လျှင် သူ လျှော်ဖွတ်ထားကြောင်း ကျန်တဲ့သူတွေသိရင် မကောင်း၍ အိပ်ခန်းထဲတွင် လှမ်းထားကြောင်း ပြောပြတတ်သည်။ တစ်ကြိမ်ပြောဖူးတော့ နောက်အကြိမ်များတွင် အေးမောင်က သိပြီးဖြစ်သည်။ လျှော်ဖွတ်တဲ့ကိစ္စ အများရှေ့တွင် မပြောတော့ကြပေ။

ကြာလာတော့ အေးမောင်နှင့် မေသွဲ့တို့၏ သံယောဇဉ်က တဖြေးဖြေး ခိုင်မာ၍ လာရသည်။

အေးမောင်ကလည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် မေသွဲ့ကို ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခဲ့သည်။

ခုတော့ မေလဲ့ ပြောလိုက်ပုံတွေက နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဒါတင်မကသေး အေးမောင်နှင့် မေသွဲ့တို့၏ ရင်အစုံတို့သည် သိမ့်သိမ့်တုန်ခဲ့ရလေသည်။

မေလဲ့ လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပြီးသည့် အချိန်နှင့် တဆက်တည်းမှာပင် အေးမောင်၏ ရင်ထဲမှာ

မေလဲ့ပြောသလိုပင် အတူတူ ရေချိုးရရင်ဟု အစချီကာ တွေးနေမိသကဲ့သို့ အပျိုကြီးမေသွဲ့၏

ရင်တွင်မှာလည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူမနှင့် အေးမောင် နှစ်ယောက်တည်းဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် အို ကနဲ

ရှက်သွေးဖြာကာ ဆက်၍ပင် မတွေးဝံ့တော့ပေ။ ဒါပေမယ့် သူမ၏ သွေးသားတို့ကတော့ ဂယက်ထ၍

သွားရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

x x x x x x x x x x

(၃)

အေးမောင်နှင့် မေသွဲ့တို့ အခန်းပြင်သို့ ရောက်လျှင် ဝုန်းကနဲ တံခါးပိတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍

လျှောက်လာသော မေလဲ့က သူမ၏ ကုတင်နားလေးရောက်ကာမှ အချဉ်စူးစူးနှင့် လှမ်း၍ သူတို့ကို

စိတ်ထဲထင်ရာ အော်၍ ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အိပ်ယာပေါ် သို့ လှဲလိုက်ပြီး

အသာလေး ငြိမ်ကာ နေလိုက်သည်။ စောစောက သူမကို ကြည့်ကာ အေးမောင်တစ်ယောက်

ဖြစ်နေတာတွေကို ပြန်စဉ်းစားရင်း မေလဲ့တစ်ယောက် သူမကိုယ်သူမ အတော်ကြီးကို ကျေနပ်၍

နေရလေသည်။ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ရေထချိုးလိုက်သည်။ သူမ ရေထချိုးတော့ မေသွဲ့နှင့် အေးမောင်တို့

တစ်စားပွဲတည်းတွင် ခေါင်းငုံ့ပြီး ထမင်းစားနေကြတာကို တွေ့လိုက်ရပြီး မေလဲ့က သူတို့ မမြင်အောင်

နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်တွန့်ကာ မဲ့လိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကားပြောဖို့

နေနေသာသာ မကြည့်ပင် မကြည့်ရဲပဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ထမင်းစားနေကြတာကို တွေးပြီး မေလဲ့တစ်ယောက်

ရေချိုးခန်းထဲအရောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း တခစ်ခစ် ရယ်၍ နေမိပါသေးတော့သည်။

ည ၁၀ နာရီကျော်နေပေပြီ။ အေးမောင်တစ်ယောက် ခုချိန်ထိ အိပ်မပျော်၊ အိပ်ယာပေါ် တွင် ဘယ်လူး

ညာလိုမိဖြင့် လူးလိုမိ၍ နေရလေသည်။ သူ့ကို အိပ်မပျော်အောင် ဖမ်းစားထားသူကတော့ တစ်ခြားသူမဟုတ် .

. မေလဲ့ပင် ဖြစ်သည်။

ညနေက နာရီဝက်နီးပါးမျှ ကြာသည်အထိ သူတွေမြင်ခဲ့ရသော မေလဲ့၏ ဝတ်လစ်စလစ်နီးပါး

ကိုယ်လုံးလေးမှာ သူ၏ မျက်စိထဲမှ မထွက်ပေ။ နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့ခဲ့ရသော မေလဲ့၏ ချစ်စရာ

လှပလွန်းသော ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်၍ မွေ့ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ယာပေါ် သို့

အသာပစ်ချကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို နမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါတင်မဟုတ်သေး အေးမောင်သည် မေလဲ့ကို

အဆုံးစွန်အထိ ချစ်ပစ်လိုက်ဖို့ကိုပါ စိတ်ကူးယဉ်၍ တွေးနေမိသည်။

သည်တော့လည်း အေးမောင်တစ်ယောက် အဘယ်မှာလျှင် အိပ်ပျော်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။

အိပ်မပျော်နိုင်ရုံသာမက အေးမောင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးသားများသည်ပင် ထကြွသောင်းကျန်း၍

လာခဲ့ရလေတော့သည်။

အေးမောင်သည် သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်ကာ တွေးတောနေတာတွေကို အချိန်မီ အသိတရားဖြင့် အာရုံမပြောင်း

အရသာခံကာ ဆက်၍ စဉ်းစားနေမိသည်။ သည်တော့လည်း သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ထကြွသောင်းကျန်း၍

လာရသော သွေးသားများသည် ငြိမ်သက်သွားခြင်းမရှိသည့်အပြင် ပို၍ပင် တိုးကာ ထကြွသောင်းကျန်း၍

လာရသည်။

မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဖြစ်၍ လာရသော အေးမောင်သည် သူ၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ လက်ကို ထိုးထည့်ကာ

မာတောင်၍ နေသော ပုဆိုးအောက်မှ သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ပုဆိုးပေါ် မှနေ၍ပင် အတင်းဆုပ်ကိုင်၍

ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

x x x x x x x x x

မေလဲ့တစ်ယောက် ၉ နာရီတွင်စ၍ အိပ်ပျော်သွားပြီး ၁၀ နာရီလောက်တွင် ပြန်၍ တရေးနိုးလာခဲ့လေသည်။ တရေးနိုးလာပြီးနောက် မေလဲ့သည် ဗြဲနန်းကနဲ ပြန်၍ အိပ်ပျော်နိုင်ဖြစ်ကာ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် သူမ၏ အတွေးတွေက အေးမောင်ဆီတွင် ရောက်၍ နေသည်။ ညနေက ကိစ္စကိုလည်း မေလဲ့သည် ပြန်၍ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

အမှန်တော့ ကလေးသာသာ နေတတ်သော မေလဲ့တစ်ယောက် အေးမောင်ကို သူမသည် အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပင် ခင်မင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ၏ ရှေ့တွင် မမသွဲ့က အေးမောင်ကို အကဲပိုတာတွေ မြင်ရပြီး အေးမောင်ကို သူမသည် မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဂရုပြုခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မေလဲ့သည် စိတ်ကစားတတ်သည့် အရွယ်ပီပီ အေးမောင်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ တစ်စထက် တစ်စ သူမ၏ စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ များလာတော့ မမသွဲ့ကိုပင် မနာလို ဖြစ်လာရလေသည်။ ထို့အပြင်လည်း အေးမောင်ကို သူမသည် သဝန်တိုကာလည်း လာရသည်။ ဒီလောက်နှင့် ဆိုလျှင် ကိစ္စ မရှိသေးချေ။

ဟိုတစ်နေ့ ညက . . .

မေလဲ့ တရေးနိုးလာပြီး အပေါ့အပါးထ၍ သွားသည်။ အသွားတုန်းက သူမအရှိန်နှင့် သူမမို့ နောက်ဖေးဖက်ကိုသာ အရောက်သွားခဲ့သည်။ အပြန်တွင်တော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိသော မေလဲ့တစ်ယောက် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးက ဟ၍ နေကာ အခန်းတွင်းမှ ညအိပ်မီးရောင်က အခန်းအပြင်ထိအောင်ပင် ပျံ့လွင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စပ်စုလိုသော သဘောဖြင့် မေလဲ့သည် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းဝသို့ အသာခြေကိုဖွ၍ နင်းကာ ကပ်၍သွားပြီး အထဲသို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်၍ မီးအားတွေလည်း ကောင်းကာ ကုတင်ပေါ် တွင် ပက်လက်အိပ်ပျော်နေသော အေးမောင်ကို ကာရံကာ ချထားသော ဇာခြင်ထောင်ကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်လိုက်ရသည်။ ဒီမှာတင် ညဉ့်မပျောက်နိုင်သေးသော မေလဲ့က အေးမောင် အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ခဲ့မည်ဟု အတွေးက ပေါ် လာသလို သူမသည်လည်း ချက်ခြင်းပင် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ လှမ်း၍ ဝင်လိုက်ရာမှ ကုတင်ဘေးသို့ ပြေး၍ ကပ်လိုက်ကာ အိပ်ယာပေါ် တွင် အိပ်ပျော်နေသော အေးမောင်ကို ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်မှာတင် မေလဲ့၏ မျက်လုံးများသည် ပြာကနဲ ဖြစ်ကာ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲ ဖြစ်၍ သွားရလေသည်။ ပက်လက်လှန်၍ အိပ်ပျော်နေသော အေးမောင်၏ ပုဆိုးသည် ပေါင်လယ်လောက်ထိ လျှော့၍ ကျနေပြီး အေးမောင်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ လီးတန်ကြီးသည် ထောင်မတ်၍ မနေသော်လည်း မာမာတောင်တောင်ကြီး ဖြစ်၍ နေသည်။

ဒါကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မေလဲ့၏ အကြည့်တွေက ဒီနေရာမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်၍သွားရသည်။ ပြီးတော့လဲ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရှိန်းဖိန်း၍ လာရသည်။ ခဏအကြာပင် ကြည့်နေမိတော့ သူမ၏ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးများသည်ပင် တဆတ်ဆတ် တုန်၍ လာခဲ့ရသည်။ အတော်ကြာမှ ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေသော အေးမောင်သည် လူးလွန်လာရာမှ တစ်ဖက်သို့စောင်းကာ မှောက်၍ အိပ်လိုက်တော့မှသာ မေလဲ့သည် အေးမောင်၏ ကုတင်ဘေးမှ ထွက်၍ လာခဲ့ရသည်။

ဒါတောင် မေလဲ့သည် နောက်ဖက်သို့ လှည့်ပြီးကာမှ ပေါင်နှစ်ချောင်း ခပ်ကားကားလုပ်၍ မှောက်အိပ်နေသော အေးမောင်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ပြူးထွက်နေသည့် ဝှေးအု မဲမဲကြီး လုံးလုံးတစ်တစ်ကြီးကို သမင်လည်ပြန်၍ ကြည့်မိခဲ့ပါတော့သည်။

အဲဒီနောက် ဒီနေ့ညနေတွင် အေးမောင်တစ်ယောက် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီဆိုသည်နှင့် သူမ၏ စိတ်ကူးအတိုင်း ထင်ရာမြင်ရာတွေ လုပ်ခဲ့သည်။ ညနေက အေးမောင်၏ ပုဆိုးတွင်းမှ ဟာကြီးနှင့် ထိုးထောက်မိခဲ့သော သူမ၏ ပေါင်ထိပ်လေးနှင့် တင်ပါးလေးတစ်ခြမ်းတို့သည် ခုထိ နွေးနွေးထွေးထွေးလေးပင် ရှိ၍ နေရပါသေးသည်။ ပြီးတော့ သူမကို အေးမောင်က ချစ်စရာကောင်းသည်တဲ့။ စဉ်းစားကြည့်နေမိရင်းက မေလဲ့၏ သွေးသားတို့သည် ထကြွသောင်းကျန်း၍ နေခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်လွန်းသူမို့လည်း သူမစိတ်ကို သူမ မထိန်းနိုင်။ မေလဲ့၏ စိတ်တွေက အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ ရောက်၍သွားရသည်နှင့် ချက်ခြင်းလိုပင် သူမသည်လည်း အိပ်ယာပေါ် မှ လူးလဲ၍ ထကာ အိပ်ခန်းထဲမှ

ထွက်လာခဲ့လေသည်။

အိပ်ခန်းအပြင်ရောက်တော့ မေလဲ့သည် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထူးထူးခြားခြားပင် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းမှာ ပိတ်၍ ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် မေလဲ့က စိတ်မလျော့၊ အိပ်ခန်းဝဆီသို့ ခြေကို ဖွနင်း၍သွားပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ လှုပ်ကနဲ ပွင့်၍သွားလျှင်ပင် အိပ်ခန်းထဲသို့ မေလဲ့သည် လှမ်း၍ ဝင်လိုက်ကာ တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မမသို့ ကို သတိရကာ အိပ်ခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ကလန့်ထိုးလိုက်ပြီး အေးမောင်၏ ကုတင်ဘေးနားသို့ တိုးကပ်၍ လာခဲ့သည်။

“ချစ် . . . ချစ်တယ် မေလဲ့ရယ် . . . ”

ကြားလိုက်ရသည်က တကယ်ကို ပီပီသသကြီး ဖြစ်သည်။ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေး ဆတ်ကနဲ တုန်၍ သွားရလေသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ထိတ်ကနဲ ဖြစ်၍ သွားရလေသည်။

အေးမောင်သည် အိပ်ယာပေါ် တွင် ပက်လက်လှန်၍ အိပ်နေရင်းက မျက်လုံးနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်၍ထားကာ လက်တစ်ဖက်က သူ၏ ပုဆိုးတွင်းမှ ငြီးတန်ကြီးကို ပုဆိုးပေါ် မှ အုပ်၍ ကိုင်ကာ ရှေ့တိုးနှောက်ငင်ဖြင့် ပွတ်၍ နေလေသည်။

အေးမောင်၏ အဖြစ်ကို တခဏတာမျှ ရပ်၍ ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့်ပင် မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးတစ်ခုလုံး ချက်ခြင်းပင် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖြစ်၍ လာရသည်။ ပြီးတော့မှ သူမ၏ လည်ချောင်းလေး အတွင်းဖက်တွင် ခြောက်သွေ့၍ လာရသည်။ ထို့နောက် ထပ်မံ၍ ကြားလိုက်ရသည်ကတော့

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ကောင်းလိုက်တာ . . . မေလဲ့ရယ်” တဲ့။

မေလဲ့၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးသားများ ဖြာကနဲ ဖြစ်၍ သွားရသည်။ ဒီတစ်ခါ ကြားလိုက်ရတာက စောစောကလို သဲသဲကွဲကွဲ မဟုတ်။ မပီမသဖြင့် ခပ်ညည်းညည်းလေးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ပုဆိုးပေါ် မှ ပွတ်၍ နေသော အေးမောင်၏ လက်တွေက သွက်သွက်လက်လက်ကြီး ဖြစ်၍လာရုံမျှမက တစ်ချက်တစ်ချက် သူ၏ ခါးကြီးကော့၍ ကော့၍ တက်ကာ လာရသေးသည်။ သူမဘာသာပင် ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်သွားသည်ကို သတိမထားမိလိုက်။ မေလဲ့သည် ဇာခြင်ထောင်လေးကို အသာမကာ ခေါင်းလျှို၍ ဝင်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ ခြေထောက်လေးတွေကတော့ ကုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် ရပ်လျက်ပင် ရှိနေပါသည်။

ထိုအခိုက်လေးမှာပင် အေးမောင်၏ မျက်လုံးတွေက ပွင့်၍ လာသည်။

“ဟင် . . . မေလဲ့ . . . ”

“အိုး . . . အကို . . . ”

မေလဲ့တစ်ယောက် အကိုမောင်ဟုပင် ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပေ။

ဖြတ်ကနဲ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဟင် မေလဲ့ ဟု အသံလေးထွက်သွားရင်းက အေးမောင်သည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို လှမ်း၍ ဆွဲကာ ဖက်လိုက်တော့ရာ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ အေးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးပေါ် သို့ မှောက်၍ ကျလာစဉ်မှာပင် အေးမောင်၏ နှုတ်ခမ်းတွေက မေလဲ့၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို အတင်းဖိကပ်ကာ စုပ်နှမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကုတင်စောင်းဖက်တွင် တန်းလန်းလေးဖြစ်၍နေသော မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲယူ၍ သူ၏ ကိုယ်ကြီးပေါ် သို့ မ၍ တင်လိုက်လေရာက သူ၏ ဘေးသို့ပါ တဆက်တည်း ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး အေးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကြီး အထက်ပိုင်းနှင့် မျက်နှာက မေလဲ့၏ အပေါ် သို့ အုပ်မိုးလျှက်သားဖြစ်၍ သွားရတော့သည်။

အေးမောင်၏ လက်နှစ်ဖက်က မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးကို တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားသဖြင့် သူမ၏ တစ်ထပ်တည်း ညအိပ်ရန် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီလေး၏ အောက်မှ ရင်သားအိအိလေးများသည် သူ၏ ရင်အုံကြီးကို နွေးထွေးမှုတွေ ပေး၍နေသည့်အပြင် အိထွေးသော အထိအတွေ့က သူ၏ ရမက်တို့ကို ဆွဲဆောင်၍ သွားနေကြချေလေပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများပေါ် သို့ အေးမောင်၏ နှုတ်ခမ်းများက ဖိကပ်ကာ စုပ်နှမ်းလိုက်စက ပြူးကျယ်၍ သွားရသော မေလဲ့၏ မျက်လုံးလေးများသည် ယခုအခါ မှေးစင်း၍ ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဖက်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို ခွာလိုက်ရာက ဖိထားသော ရင်ဘတ်ကို ကြွလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏

ကိုယ်ပေါ် မှခွာ၍ လာသော လက်က မေလဲ့၏ ခါးဖက်မှနေ၍ သူမ၏ အင်္ကျီလေးထဲသို့ ထိုး၍ ဝင်သွားကာ ဗိုက်သားလေးတွေကို လျှောတိုက်၍ ပွတ်လိုက်ရင်း နို့အုံလေးတစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။ သူမ၏ အင်္ကျီလေးအောက်ဖက်မှ နှိပ်စေ့လေးနှစ်လုံး ပြုတ်၍ ထွက်သွားရာမှ မေလဲ့တစ်ယောက် တွန့်၍ သွားရတော့သည်။

မေလဲ့၏ စူစူမိုမို နို့လေးက အေးမောင်၏ လက်တစ်ဆုပ်သာသာမျှပင်။ ဒါပေမယ့် မာတင်း၍ နေလေသည်။ အေးမောင်က ဖွဖွပင် ညှစ်လိုက်သည်။ မေလဲ့၏ ခါးလေးက ကော့ကနဲ တက်လာသည်။ ဒီလို ညှစ်ရင်း ဖျစ်ရင်းမှပင် နို့သီးလေးတွေကို လက်မ လက်ညှိုးတို့ဖြင့် ညှပ်ကာ ပွတ်လှည့်ပေးလိုက်တော့ မေလဲ့၏ လက်ကလေးနုဖက်က အေးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ကြိုးဖက်လိုက်လေသည်။

အေးမောင်၏ နှုတ်ခမ်းများက မေလဲ့၏ နှုတ်ခမ်းတွေကို အတင်းပင် စုပ်နမ်းနေသလို လက်ကလည်း သူမ၏ နို့သီးခေါင်းလေးနှစ်လုံးကို တစ်လှည့်စီ ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ်လျှက်ရှိနေရာက သူ၏ လက်ကြီးက ရွေ့လျားလှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခဏအတွင်းမှာပင် မေလဲ့၏ အင်္ကျီ နှိပ်စေ့လေးများအားလုံး ပြုတ်ထွက်သွားရလေတော့သည်။

လက်ကလည်း နို့အုံလေးမတွေကို မလွှတ်ပဲ နှုတ်ခမ်းကိုခွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်ရာက သူမ၏ နဖူးကျဉ်းကျဉ်းလေးမှသည် မေးဖျားချွန်ချွန်လေးအဆုံး မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို နမ်းပါတော့သည်။

ပြီးပြန်တော့ အေးမောင်၏ နှုတ်ခမ်းများက မေလဲ့၏ လည်တိုင်လေးဘေးကို ဖိကပ်လိုက်ရာက စုပ်နမ်းလိုက်ပြန်တော့ မော့၍ တက်သွားရသော မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးရှိ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးများသည် တဖြတ်ဖြတ် တုန်ခါ၍ သွားရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အေးမောင်၏လက်က သူမ၏ ရင်သားနှစ်ဖွာပေါ် မှ လျှောတိုက်၍ ဆင်းသွားကာ သူမ၏ ခါးတွင် ညှပ်၍ ဝတ်ထားသော ထမီစလေးကို ဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်သည်။
“အိုး . . . အကို”

အေးမောင်ကို ဖက်၍ထားသော မေလဲ့၏ လက်လေးတစ်ဖက်က လှမ်း၍ သူမ၏ ထမီစလေးကို ဆွဲလိုက်သော်လည်း မမှီတော့ချေ။ ထမီစလေးမှာ သူမ၏ ပေါင်လယ်လောက်အထိ လျှောချခြင်း ခံလိုက်ရပြီး အေးမောင်၏ လက်က သူမ၏ ဆီးခုံပေါ် သို့ ဖိကပ်ကာ လျှောတိုက်၍ ပွတ်လိုက်လေသည်။ မေလဲ့၏ ပေါင်လေးနှစ်ဖက် ဟ ကနဲ ကားသွားရာမှ သူမ၏ လက်လေးသည် အေးမောင်၏ ကိုယ်လုံးကြီးပေါ် သို့ ဖြတ်ကနဲ ပြန်၍ ရောက်လာရကာ ကြိုး၍ ဖက်လိုက်မိသည်။ အေးမောင်၏ လက်က မေလဲ့၏ စောက်ပတ်အုံလေးကို အုပ်၍ ကိုင်လိုက်ရင်းမှပင် သူ၏ မျက်နှာကလည်း ရင်သားလေးများပေါ် သို့ အပ်လိုက်သည်။ လက်က စောက်ပတ်အုံလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပွတ်သပ်နေသကဲ့သို့ လျှာကိုထုတ်၍လည်း နို့သီးသေးသေးလေးတွေကို ယက်၍ ပေးနေလေသည်။ မေလဲ့တစ်ယောက် အရာအားလုံးကို မေ့၍ သွားရပေတော့သည်။ ဒီအချိန်တွင် သူမ သိသည်ကတော့ အေးမောင်၏ ရင်ခွင်တစ်ခုတည်းကိုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကြွ၍ ပါလာသော ကာမဇောတွေကြောင့် သူမ၏ ပေါင်လေးများသည် စုလိုက် ကားလိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေရကာ ပေါင်လယ်လောက် ရောက်၍နေပြီဖြစ်သော သူမ၏ ထမီစလေးသည် သူမ၏ ဒူးဆစ်လေးအောက်ဖက်ထိပင် လျှော၍ ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နုနယ်အိထွေးလွန်းသော စောက်ပတ်လေးသည် အေးမောင်၏ လက်ဖဝါးအောက်တွင် ထင်သလို ဆုပ်နယ်ခံနေရသည်။ အားကျမခံ တန်ပြန်ကာ စောက်ပတ်လေးသည် တစ်စထက်တစ်စ ဖောင်းကား၍ တင်းမာလာခဲ့ရသည်။

သေးငယ်၍ ပိကပ်နေသော မေလဲ့၏ နို့သီးခေါင်းလေးများသည်လည်း အေးမောင်၏ လျှာအောက်တွင် ထင်သလို အလူးအလိမ့်ခံနေသည်မှ အားကျမခံ တန်ပြန်၍ နို့သီးလေးများသည် ထောင်တက်၍ လာခဲ့ရပေသည်။

မေလဲ့၏ အသက်ရှူသံလေးများသည် တဟင်းဟင်း ဖြစ်၍လာသလို စောက်ပတ်လေးသည်လည်း တစ်စထက်တစ်စ စိမ့်စို၍ လာရလေသည်။ အေးမောင်သည် ကုန်းထလိုက်သည်။ ထိုင်ရက်သားဖြစ်သွားတော့ မေလဲ့၏ အင်္ကျီလေးကို ဆွဲ၍ ချွတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ထမီလေးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

မေလဲ့တစ်ယောက် မျက်လုံးလေးတွေကို မဖွင့်ပဲ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ငြိမ်၍ နေလေသည်။ သူမ၏ ရင်ထဲမှာတော့ တလှုပ်လှုပ် လှုပ်ခါလျက်ရှိသည်။

ကိုယ်လုံးတီးလေး ဖြစ်၍ သွားရသော မေလဲ့ကို ကြည့်ရင်းကပင် အေးမောင်သည် သူ၏ အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ၏ ပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ထောင်လိုက်ရာက ပေါင်ရင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ မေလဲ့၏ ရင်ဘတ်လေးမှာ နိမ့်ချိမြင့်ချိဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ကြီး ဖြစ်လျက်လာရသည်။ နီကျင်ကျင် အမွှေးနုလေးတွေ ကြို့တို့ ကျတ်အောက်မှ စောက်ပတ်လေးမှာ ဖွေး၍ နေသလို အနီရောင်သွေး အကွဲကြောင်းလေးတွင်လည်း အရည်ကြည်လေးများမှာ စိမ့်၍သီးနေသည်။

လီးတန်ကြီးထိပ်ကို အဖုတ်ကလေးအဝတွင် ထောက်၍ တော့လိုက်သည်။ မေလဲ့၏ ခါးလေး ဆတ်ကနဲ တွန့်၍သွားရာမှ ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းထပ်၍ ကားသွားရသည်။

အေးမောင်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ငိုက်ကာ လီးတန်ကြီးကို စောက်ပတ်ထဲသို့ ဖိ၍ သွင်းလိုက်တော့သည်။

မေလဲ့၏ ခါးလေးမှာ ကော့၍တက်သွားပြန်သည်။ ပြီးတော့ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖြတ်ကနဲ ကိုက်လိုက်ရာက သူမ၏ အသားလေးများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်၍ တက်လာသည်။ အေးမောင်ကလည်း သူ၏ လီးတန်ကြီးကို ပြေးပြေးပင် ဆက်၍ ဖိသွင်းသည်။

ခါးလေးတင်မက မေလဲ့၏ ကျောလေးပါ ကော့၍တက်လာသည်။ ပြီးတော့ မှိတ်ထားသော သူမ၏ မျက်လုံးရှိ မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေကြားမှ မျက်ရည်များသည် စီး၍ ထွက်လာကြသည်။

မေလဲ့ထံမှ ဘာဆို ဘာအသံမှ ထွက်၍ မလာပါ။ လီးတန်ကြီး တစ်ဆုံးဝင်ရန် လက်တစ်လုံးခန့်အလိုတွင်မှ အေးမောင်က လီးတန်ကြီးကို ဆတ်ကနဲ ဖိ၍ သွင်းလိုက်တော့ရာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်၍ထားသော နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာသည် ပြေထွက်သွားရာမှ သူမ၏ ပါးစပ်လေးသည် ဟ၍ သွားရသည်။

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .” ဟူသော စုပ်သံလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ လေးလေးပင်ပင်လေး ထွက်ပေါ် ၍ လာရသည်။

မေလဲ့၏ စောက်ပတ်လေးထဲသို့ အေးမောင်၏ လီးတန်ကြီးမှာ တဆုံးဝင်သွားရပြီ ဖြစ်သလို စောက်ပတ်အုံကြီးမှာလည်း ပို၍ မို့ဖောင်းလာတော့သည်။

အေးမောင်၏ လက်နှစ်ဖက်က မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီတွင် ထောက်၍ ထားရာမှ တံတောင်ဆစ်ကို ချိုး၍ချလိုက်သည်။ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးက မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် သို့ ဖိလျက်သား ဖြစ်ချိန်မှာပင် အေးမောင်က စောက်ခေါင်းထဲရှိ လီးတန်ကြီးကို ငြိမ်၍ ထားရင်း သူမ၏ နို့အုံလေးနှင့် နို့သီးခေါင်းလေးတွေကို လျှာဖြင့် ထိုး၍ ထိုး၍ ယက်ပေးလိုက်သည်။ ခဏကြာတော့ ရှုံ့မဲ့၍ နေသော မေလဲ့၏ မျက်နှာလေးသည် တဖြေးဖြေး လျော့၍ ကျလာသည်။ ဒီတော့မှ အေးမောင်က သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ပြင်၍ ဆန့်ထောက်ကာ ငါးတန်ကြီးကို ဆွဲ၍ ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်၍ သွင်းကာ ပြေးပြေးလေး လုပ်ပေးလိုက်သည်။ မေလဲ့မှာ တအင်းအင်းနှင့် ဖြစ်၍ နေရတော့သည်။

နုနယ်ကျဉ်းကြပ်လွန်းသော မေလဲ့၏ စောက်ပတ်လေးမှာ အေးမောင်၏ လီးတန်ကြီးနှင့် ကြပ်ညှပ်၍ ပြည့်သိပ်နေသည်။ အေးမောင်တစ်ယောက် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ ခပ်သွက်သွက်ဆောင့်၍ လုပ်လေတော့ရာ ရွဲအိုင်ကာ ထွက်လာသော စောက်ရည်များကြောင့် ရော့ရော့ရှူရှူလေးဖြစ်၍ လာရသော်လည်း မေလဲ့ခမျာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားကာ ရှုံ့မဲ့နေရုံမျှမက လက်လေးတစ်ဖက်ကလည်း သူမ၏ ပါးစပ်လေးကို အုပ်၍ ထားလေသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကလည်း တသွင်သွင် စီးကျ၍ ထွက်လာတော့သည်။ အေးမောင်ကတော့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆောင့်၍ လုပ်မြဲလုပ်နေသည်။ မေလဲ့က သူမ၏ ပေါင်လေးနှစ်ချောင်းကို အစွမ်းကုန် ကား၍ထားရာ ပေါင်တွင်းကြောပင် ထောင်၍ ထနေသည်။

“မေလဲ့ နာသေးလား ရပ်လိုက်ရမလား”

မေလဲ့က စကားမပြောပါ။ ခေါင်းငြိမ်သည်။ နာသေးတယ်တဲ့ . . ခေါင်းခါသည် . . မရပ်နဲ့တဲ့။

မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ အသားလေးများ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ လာရသည့်အပြင် တဟင်းဟင်း ဖြစ်၍ လာရသည်။ ဒါ့အပြင် သူမ၏ ခါးလေးမှာ ကော့လိုက် ချလိုက်ဖြင့် ဖြစ်ကာ စိုရွဲနေသော မေလဲ့၏ စောက်ပတ်ကြီးမှာ ကော့ကနဲ ကော့ကနဲ တက်လာသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်ပေါ် မှ ပိတ်၍ ထားသော လက်လေးက လျော့၍ ကျသွားသည်။

အေးမောင်တစ်ယောက် အရသာတွေ အိဆိမ့်၍ လာရကာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ပေ။ သူ၏ လီးတန်ကြီးကို

တဆုံးနီးပါးပင် ဆွဲ၍ ဆွဲ၍ ထုတ်ပြီး အားရပါးရပင် ဆောင့်၍ ပြီးနေပါတော့သည်။

“ပြတ် . . ဖွတ် အင်း ဟင်းဟင်း အမလေး ကျွတ် . . ကျွတ် . ကျွတ်”

မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ လူးပျံ့၍ တက်လာလေသည်။ သူမ၏ ဖင်သားကြီးများ မွေ့ယာပေါ် မှ လွတ်၍ ကြွကာ ကော့တက်လာသည်။ အေးမောင်က သူ၏ လီးတန်ကြီးကို မေလဲ့၏ စောက်ခေါင်းထဲမှ ထိပ်ဖူးကြီးပေါ် သည်အထိ ထုတ်ပြီး အားကုန်ဆောင့်၍ လုပ်လိုက်ကာ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကပါ မေလဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် သို့ မှောက်၍ ကျလာပြီး သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကြိုး၍ ဖက်က လီးတန်ကြီးအရင်းကို စောက်ပတ်အဝတွင် အတင်းပင် ဖိကပ်၍ ထားလိုက်စဉ်မှာပင် . .

“အား . . အင်း . . အ . . အမလေး . . ကျွတ် . . ကျွတ် . ကျွတ်”

ဟု စုပ်သပ်ရင်း မေလဲ့၏ ခါးလေးမှာ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တွန့်လိမ်၍ ကော့တက်သွားရပါတော့သည်။

x x x x x x x x x x x

မေသွဲ့တစ်ယောက် ညနေက အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းပင်များကို ပေါင်းရှင်းပေးနေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အေးမောင် ရုံးက ပြန်လာသည်ကို လှမ်း၍ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ခဏကြာမှ အေးမောင်ကို ထမင်းစားရင် ကိုယ့်ဘာသာ ခူးစားရန်နှင့် ဟင်းချိုအိုးမှာ မီးဖိုထက်တွင် တင်ထားကြောင်းပြောရန်အတွက် သတိရကာ မေသွဲ့သည် အိမ်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် မေလဲ့က အေးမောင်ကို လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

အိမ်ပေါ် သို့ မေသွဲ့ လှမ်း၍ အတက်လိုက်မှာပင် အေးမောင်က မေလဲ့၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မေသွဲ့သည် အိမ်ပေါ် သို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ပြီး မေလဲ့၏ အိပ်ခန်းတံခါးအပြင်ဖက်တွင်ရပ်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို မမြင်ရပေမယ့်လည်း အစအဆုံး ကြားနေခဲ့ရသည်။ မေသွဲ့၏ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေက တစ်စထက်တစ်စ အေးလာသည်။ နောက်ဆုံး မေလဲ့က အတင်းမေး၍ အေးမောင်က မေလဲ့တစ်ယောက် ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထုတ်၍ အပြောတွင်တော့ သူမ၏ ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်သွားရသည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသော မေသွဲ့သည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ကာ မေလဲ့၏ တံခါးကိုခေါက်၍ မေလဲ့ကိုခေါ် လိုက်မိသည်။ ယခုလည်း တရားနီး၍ ထလာသော မေသွဲ့တစ်ယောက် ညစဉ်ညတိုင်း လုပ်နေကျအတိုင်း မေလဲ့၏ အခန်းသို့ သွား၍ကြည့်ရာ အခန်းထဲတွင် မေလဲ့ မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ဖေးမှထွက်၍ မေလဲ့တစ်ယောက် နောက်ဖေးတွင် မရှိသည်မှာ သေချာသည်။ ဒီတော့ မေသွဲ့တစ်ယောက် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲမှ မသဲမကွဲအသံလေးတွေကို သဲကွဲသွားအောင် သူမ၏ နားကို အခန်းတံခါးတွင် ကပ်၍ နားထောင်လိုက်သည်။ မေသွဲ့၏ နားလေး တံခါးမှ မခွာတော့။ တစ်စထက်တစ်စ သူမ၏ အသားလေးများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ကာ ခူးဆစ်လေးများပင် ရပ်၍ မထားနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၍လာလေသည်။ တဖြေးဖြေး မေသွဲ့၏ ကိုယ်လုံးလေးသည် အေးမောင်၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို လျှောတိုက်၍ ပြိုဆင်းလာရာက နားတစ်ဖက်က တံခါးကို ကပ်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရက်လေးဖြစ်သွားရသည်။ ပြီးတော့ မေသွဲ့၏ မျက်ဝန်းအိမ်များထဲမှ မျက်ရည်လေးများသည် တားမနိုင် ဆီးမရ လိမ့်ဆင်းကာ ထွက်ကျလာကြပါတော့သည်။

အံလေးတစ်ချက်ကြိတ်ကာ တံခါးကို တွန်းကြည့်သည်။ မရပေ။ အတွင်းမှ ကလန်ချထားသည်။ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်၍လာရသော မေသွဲ့သည်လည်း အခန်းထဲမှ မေလဲ့ ထွက်လာပါက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သူမသည် အခန်းထဲရှိ အေးမောင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်တော့မည်ဟု လှိုက်မောစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတော့သတည်း။ ပြီးပါပြီ။